

Szigeti Lajos

Vadászidény

Áttelel jégmező s hó alatt,
nem rothad el jó földben a mag,
vaddisznó túrja, viszi kánya,
jégeső, böjti szél hiába,
mert öntudatra ébred az anyag -

szikes talajon nyit sóvirág,
kőtörőfű virít, kővirág,
ha párapu, szivárvány ível,
hét szűk esztendő, s megáld az Isten,
hét „főbűnt” is megbocsát.

Most szembe szél szimatol,
szarvas iramlík, őzek,
csalítban fácán csörtet,
gazdag zsákmányra utazol,
leterít a vadászszenvedély -

sír a törbe csalt vadállat,
a nyers erő is lesből támad,
éles szem pásztáz ideges tájon,
csapda, hurok, kivetett háló,
madárlép, mérgezett csalétek,
íjpuska, kábító lövedékek,
távcsöves ismétlő fegyverek
gyilkosok, kíméletlenek -

a tápláléklánc végén
ti álltok, emberek.

SZIGETI LAJOS (1940) költő, Budapesten él. Legutóbbi kötete: *Erővonalak* (válogatott versek, 2016).